

ချစ်ဦးမေ

လှိုင်းကြွဖြူ
(ဆေးရိုး)

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

"ဂူးဂူးရေ ဂူးဂူး"

"....."

"ဂူးဂူး"

"သွားဖို့ လာဖို့ မပြင်ဘူး ဘာတွေ တဂူးဂူးဖြစ်နေတာလဲ မေချမ်း"

"ဟီး"

ပျာယာခတ်နေသော မေချမ်းကို မေမေက မျက်စိနောက်သလိုနှင့် ပြောတော့ မေချမ်း ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်သည်။ ။

အဒေါ်နှင့်တွေ့လျှင် သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့သလို ဆော့ဖို့ လောက်သာ ချောင်းနေသော ဂူးဂူးတစ်ယောက် ယခုလျှင် မေချမ်းကို လိုက်ရှာစေချင် လို့ ပုန်းနေမှန်းသိသည်။ ။

"ဂူးဂူးပေါ့ မေမေရယ်"

"ဘာလဲ ပုန်းနေပြန်ပြီလား ရှာမနေနဲ့ သူ့ဘာသာ ထွက်လာလိမ့်မယ်"

"မေမေကလည်း "

"မေမေက လဲမနေနဲ့ ၊ သူ ဒီအိမ်ထဲကလွဲရင် ဘယ်ဝေးဝေးလံလံ

သွားပုန်းမှာ မို့လဲ။ ကိုယ်က သွားစရာနဲ့ လာစရာနဲ့ လက်က နာရီကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ဒီချိန်က ဘတ်စ်ကားတွေက ကျပ်ကကျပ်ဘိနဲ့ "

"ဒီနေ့ ကိုကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့မှာ မေမေ"

"ဪ ... ကောင်းပါလေ၊ အဲဒါကြောင့် ညည်းက အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေတာပေါ့လေ"

ဒါကြောင့်ကိုးဆိုသည့်ပုံစံနှင့် မေမေက ထထွက်သွားလေသည် ။

မေချမ်း ပြုံးကာ ခုတင်ပေါ်က အဝတ်တွေကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ဘယ်အဝတ်တွေ ထည့်ရမလဲ ဆိုသည့်ဟန် အဝတ်ပုံဘေးတွင် စာအုပ်ပုံကလည်း ရှိနေသည် ။

သွားရမယ့်ခရီးက တစ်ပတ်ခရီးမို့ အဝတ်အစား များများ စားစားထည့်ဖို့ မလိုသော်လည်း မန္တလေးက စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆီသို့ ရန်ကုန်က ကဗျာဆရာမတွေ၊ စာရေးဆရာတွေက စာအုပ် လက်ဆောင်ပါးလိုက်တာက လေးငါးဆယ်အုပ်ထက်မနည်း။

ပေးတုန်းက တစ်အုပ်လောက် လက်ဆောင်ထည့်ပေးဖို့ ဆိုတော့ တစ်အုပ်ဆိုတာက ကိုယ့်အတွက် အပန်းမကြီး။ လေးငါးဆယ်အုပ် ပေါင်းလိုက်တော့ အပန်းကြီးသွားသည် ။

ယခု ကားဂိတ်သို့ ကိုကိုက လိုက်ပို့လို့ သက်သာလျှင်တောင် မန္တလေးသို့ရောက်လျှင် သယ်ရမှာ က မေချမ်းတစ်ယောက်တည်း။

"တူ တူ တူ"

အဝတ်တွေ စထည့်နေစဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေချမ်းရဲ့ ယောင်းမ ဂူးဂူးရဲ့ အမေဆီက ဖြစ်နေသည် ။

"ဟဲလို မမ"

"မေချမ်းရေ ဒီနေ့ညနေ သွားမှာ ဆို"

"ဟုတ်တယ် မမရဲ့ "

"မမက မနက်ဖြန်သွားမှာ မှတ်လို့ ဆိုင်ထွက်လာတာ"

"ဪ ... ရပါတယ် မမရဲ့ "

"အခု သွားဖို့ ကော အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား။ နာရီကြည့်ဦး နောက်ကျနေမယ်နော်"

"ဟုတ် ... ကိုကို လိုက်ပို့ပေးမှာ မမ"

"ဪ ... ကောင်းတာပေါ့။ ဟိုရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

ယောင်းမက ဖုန်းချသွားသည် ။ မေချမ်းရဲ့ ယောင်းမမှာ ယောင်းမနှင့်မတူ၊ အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ကောင်းသည် ။

မေချမ်းရဲ့ အစ်ကိုမှာ သင်္ဘောသား ဖြစ်သည် ။ သားဦးမို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆိုးသည် ။ ကြီးတော့ ပိုဆိုးသည် ။ အပေါင်းအသင်းနှင့် ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေတတ်သည် ။

အစ်ကိုနှင့် မေချမ်းက အသက် (၅) နှစ် ကွာသည် ။ မေချမ်းရဲ့ အစ်ကိုနှင့် ယောင်းမက အသက် သိပ်မကွာ။

မိဘတွေက အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ ဖြစ်အောင် သင်္ဘောလိုက်ဖို့ မနိုင်သည့်အားနှင့် ပံ့ပိုးကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

မေချမ်းတို့ မိဘမှာ ဝန်ထမ်းတွေမို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသူများ မဟုတ်။ အစ်ကိုက ဟိုမှာ ရောက်တဲ့ တစ်နှစ်ပဲ ငွေပို့နိုင်သည် ။

ထိုငွေနှင့် မေမေတို့ ယခုလက်ရှိ နေသော တိုက်နှင့် အထည်ဆိုင် လေးတစ်ဆိုင်သာ အဖတ်တင်သည်။ ။

ပြန်လာတော့ သင်္ဘောပြန်မတက်တော့။ လူကလည်း လက်ကြောမ တင်း၊ ယခင်ကထက် ပိုဆိုးလာသဖြင့် ခြေငြိမ်သွားအောင် မိန်းမပေးစား လိုက်မှ ငါးပါးကို မှောက်ရော။

ယောင်းမဖြစ်သူမှာ အဆစ်အနိုင်ခံရ။ မေချမ်းတို့ မှာ ယောင်းမကိုလည်း အားနာ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုလည်း စိတ်ဆိုးရနှင့်၊ မိသားစုမှာ လည်း အစ်ကိုကြောင့် အချိန်နှင့်အမျှ စိတ်ဆင်းရဲကြရသည်။ ။

ဂူးဂူးလေး အခါလည်မှာ အစ်ကို ဆုံးသွားသဖြင့် ကံဆိုး၊ ကံကောင်း လား မသိ။ သေမှ ပဲ ငြိမ်တော့သည် ဟု ဆိုရမလား မသိ။

ယောင်းမက သူ့ဘာသာသူ အိမ်ခွဲနေချင်သော်လည်း မေချမ်းနှင့် မေမေက ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ယောင်းမက အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ကောင်းနေ၍ ဖြစ်သည်။ ။

"မမက မေချမ်းတို့ နဲ့ မနေချင်လို့ လား" ဟု ပြောလို့ သာ အိမ်ခွဲမနေဖြစ်။

ယခုတော့ မမပဲ အထည်ဆိုင်မှာ ဦးဆောင်နေသဖြင့် မေမေမှာ အနားရကာ အိမ်မှာ ပဲ ချက်ပြုတ်၊ မြေးထိန်းနှင့် လုပ်နေရသည်။ ။

မေချမ်းကတော့ သတင်းစာတိုက်တစ်ခုမှာ သတင်းထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ကဗျာတွေ စာတွေကလည်း ရေးလိုက်သေးတာမို့ အပေါင်းအသင်း နယ်ပယ်ကျယ်သည်။ ။

အဝတ်တွေအပေါ်မှ စာအုပ်တွေ ဖြန့်တင်လိုက်သည်။ ။ အားလုံး လိုအပ်တာတွေ ထည့်ပြီးမှ Luggage ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ။

"အမယ်လေး ပလုတ်တုတ်"

"ခစ် ခစ်"

Luggage ကို ဇစ်ဆွဲပိတ်နေစဉ် ခါးကို အတို့ ခံလိုက်ရသဖြင့် မေချမ်းလန့်သွားစဉ် ဂူးဂူးလေးက လက်ဖောင်းဖောင်းလေးကို ပါးစပ်တွင် ပိတ်ကာ တခစ်ခစ် ရယ်လေသည်။ ။

"ခွေးစုတ်မလေး"

"တီလေးက ပလုတ်တုတ်တဲ့ ခစ် ခစ်"

မေချမ်းလန့်သွားပုံကိုပဲ သဘောကျသလိုနှင့် သူ့ခမျာ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။ ။

ဂူးဂူးလေးမှာ ယခု (၃) နှစ်သမီးလေးဖြစ်သော်လည်း သုံးနှစ်နှင့် မတန်စွာ လည်သော ကလေးမလေး ဖြစ်သည်။ ။

လူလေးက ဝဝကစ်ကစ်လေး၊ ဆံပင်လေးတွေက အုန်းမုန့်ခွက် စွပ်ထားသလို ခေါင်းပေါ်မှာ လုံးလုံးလေး ဖြစ်နေသည်။ ။

ဂူးဂူးလေးသည် အစ်ကိုနှင့် သိပ်မဆင်၊ မမနှင့်သာ ပိုဆင်သည်။ ။ အစ်ကိုမှာ ရုပ်ချောသလောက် ပွေသောသူ ဖြစ်သည်။ ။ ဆုံးသွားတာလည်း တစ်ခုတော့ ကောင်းသည်။ ။

ဂူးဂူးလေးခမျာ ဖခင်ဆိုးကို မမြင်ခဲ့ရသဖြင့် မိဘရဲ့ မပြေလည်မှုကို မခံစားရပါ။ သူမလေးကြီးပြင်းလာသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်ဖွယ် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရလို့ ဖြစ်သည်။ ။

"တီလေး ဘယ်သွားမို့လဲ"

ခုတင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်ထိုးတက်ထိုင်ကာ အဝတ်အိတ်ကို ကြ

ည့်ပြီး မေးလေသည်။ ။

"မန္တလေးသွားမို့ပေါ့"

"မန္တလေး ဂူးဂူးကော မလိုက်ရဘူးလား"

"တီလေးက ခဏပဲသွားမှာ လေ။ ပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်
။ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်"

ခုတင်လေးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကြည့်နေသော ဂူးဂူးကို လှမ်းမှာ သည် ။

ဂူးဂူးအတွက် မေချမ်းခရီးထွက်ခြင်းက မဆန်းပေ။ မေချမ်းက သတင်းထောက်မို့ ခရီး မကြာခဏထွက်နေရသည် မဟုတ်လား။

မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ခေါင်းဖြီးနေစဉ် ကောင်မလေး ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေတာမို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂူးဂူးက မေချမ်းရဲ့ ဖုန်းကို ယူကာ ဂိမ်းဆော့နေသည် ။

အရင်တုန်းက ဖုန်းကို Password ခံထားသော်လည်း ဂူးဂူးက ဉာဏ်ကောင်းသည် ။ သူ့ရှေ့မှာ တစ်ခေါက်လောက် ဖွင့်လျှင် မှတ်မိသည် ။

ဘယ်ဟာက ဖုန်းဖွင့်တာလဲ၊ ဘယ်ဟာက သီချင်းဖွင့်တာလဲ အကုန်လုပ်တတ်သည် ။ မမကတော့ ဂူးဂူးနော် လူကြီးတွေရဲ့ ဖုန်းကို ယူယူဆော့တာ မေမေ မကြိုက်ဘူးဟု ပြောသော်လည်း ဂူးဂူး ကြောက်သူမှာ မမတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည် ။

မမရဲ့ ဖုန်းကိုတော့ ဂူးဂူး လုံ့လမဆော့ရဲ၊ သူ့ကို အလိုလိုက်သော မေချမ်းရဲ့ ဖုန်းကိုတော့ စိတ်ကြိုက် ယူဆော့သည် ။ ပေးမဆော့လျှင် အော်ငိုသည် ။ ထို့ကြောင့် ခဏတဖြုတ်တော့ ပေးကိုင်တတ်သည် ။

"တီလေး တီလေး ဖုန်းလာနေတယ်၊ ဦးဦးဆီက"

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်နေစဉ် ဂူးဂူးက လှမ်းအော်သည် ။ အပြင်ထွက်
လာတော့ ဂူးဂူးက ကိုကိုနှင့် ပြောနေသည် ။ ဒါလည်း လုပ်တတ်သည် ။
ခေတ်ကလေးတွေများ မတတ်တာ ဘာမှ မရှိ။

"ဟဲလို"

"သဲ ကိုကို ထွက် လာပြီ၊ သဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား"

"ဖြစ်ပြီ ကိုကို၊ ကားလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းဦး၊ အချိန်ရပါတယ်"

"အိုကေ ... ဒါဆို ဒါပဲနော် သဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို"

"ကိုကိုတဲ့ ခစ်ခစ်"

မေချမ်းကိုများ သူ့ရဲ့ စနောက်စရာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ရယ်
မောမဆုံး ဖြစ်နေသော ဂူးဂူးရဲ့ ဦးခေါင်းလေးကို မေချမ်း ခပ်ဖွဖွ ထုလို
က်သည် ။

အခန်း (၂)

မေချမ်း မန္တလေးကိုရောက်တော့ အရင်ဆုံး ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်ကိစ္စကို ဦးစားပေးလုပ်ရသည်။ မေချမ်း မန္တလေးသို့ လာရခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က သင်တန်းပို့ချရန် ဖြစ်သည်။

မေချမ်းတို့ ရဲ့ သတင်းစာတိုက်မှာ အရှိန်အဝါကြီးမားသော သတင်းစာတိုက် ဖြစ်သည်။ စာပေအနုပညာ သတင်းစာတိုက်မို့လည်း လူထုရဲ့ အားပေးမှုကို အထူးရရှိပါသည်။

ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်သစ်ကို ထူထောင်ရာတွင် စတုတ္ထမဏ္ဍိုင်ဟု ခေါ်သော မီဒီယာလောကသည် လည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပါဝင်နေလေသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် သတင်းများ ပေးပို့ရာတွင် သတင်းဖြစ်နေရုံ လောက်နှင့် သတင်းအဖြစ် ဖြန့်ချိ၍ မရနိုင်ပါ။ သတင်းသည် မှန်လည်း မှန်ရမည်၊ တိလည်း တိကျရမည်။

သတင်းမှန်ရေးနှင့် သတင်းတိကျရေးမှာ သတင်းရေးသူအပေါ်တွင် လုံးဝအရေးကြီးပါသည်။ သတင်းရေးသူသည် ထိုသတင်းမှန်ကန်ရေးနှင့် တိကျရေးအတွက် တာဝန်အရှိဆုံးလူဖြစ်သည်။

မမှန်မကန် မတိကျသော သတင်းကို ရေးလျှင် လူများကို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေရုံမက သတင်းစာတိုက်အပေါ် လူအများ အထင်သေး

စရာ ဖြစ်စေပါသည်။ ။ ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် ပိုဆိုးသည်။ ။

လူတချို့သည် လူမှုကွန်ရက်ပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့နေသော ကိစ္စရပ်များကို သတင်းအဖြစ် ဖြန့်ကြသည်။ ။ လူအများကြား ကယက်ထအောင် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့လော သို့လောနှင့် ယုံမှား သံသယ ဖြစ်စေသဖြင့် တိုင်းပြည်တည်ငြိမ်ရေးကို ပျက်ပြားစေပါသည်။ ။

ဤအတွက် မေချမ်းက မေချမ်းတို့ ရဲ့ "Diplomacy" သတင်းစာတိုက်၏ ကိုယ်စား မန္တလေးမှာ ရှိသော သတင်းစာတိုက်အချို့တွင် သင်တန်းလာရောက် ပို့ချခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မေချမ်းက အမေရိကားတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော "သတင်း လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် သတင်းထောက်ကောင်း တစ်ယောက်" (Freedom news and a Good Reporter) ဆိုသည့် သင်တန်းကို မြန်မာနိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြု သွားရောက်တက်ရောက်ခွင့်ရသူ ဖြစ်သည်။ ။

သင်တန်းကာလမှာ တစ်ပတ်ဖြစ်ပြီး အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြသည်။ ။ တစ်ယောက်ချင်း၊ အစုဖွဲ့လိုက် အပြန်အလှန် မေးခွန်းထုတ်ခြင်း၊ အဖြေပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရပါသည်။ ။

နိုင်ငံတကာတွင် အဓိက ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာမှာ သတင်းလွတ်လပ်ခွင့် နည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

တိကျမှန်ကန်သော သတင်းတချို့မှာ ထုတ်ပြန်သင့်ပါလျက် ထုတ်ပြန်ခွင့်မရ။ ။ ထို့ကြောင့် အချို့သော ကိစ္စရပ်တွင် မီဒီယာသည် တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အားတက်သရော မပါဝင်နိုင်။ ။ ဒါ့အပြင် နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုမှာ တကယ့် သတင်း အစစ်အမှန်ထက် မခိုင်လုံသော သတင်းများကြောင့် တိုင်းပြည်တွင် ကယက်ထနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

လူမျိုးရေး၊ နိုင်ငံရေး စသည့် သတင်းများ တွင် လည်း အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ခွင့်မရှိသလို အချို့သော ကိစ္စရပ်များ သည် လည်း ပြည်သူလူထုကြားထဲသို့ ရောက်ရှိမလာဘဲ အထက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားတာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

ဤသည် က မေချမ်းတက်ရောက်ခဲ့သော Forum ရဲ့ အကြောင်းတရားပင် ဖြစ်သည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ မေချမ်းပြန်ရောက်တော့ မြန်မာနိုင်ငံ သတင်းထောက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွင် Forum မှာ ဆွေးနွေးခဲ့သမျှ ပြန်လည် Share လုပ်ပေးရသည်။ ။

နောက် မန္တလေး သတင်းထောက်များ ဖိတ်ကြားသဖြင့် လာရောက် share လုပ်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အခမ်းအနားတွင် လာရောက်နားထောင်ဆွေးနွေးသူများ လွန်စွာများ ပြားသဖြင့် မေချမ်းတောင် ဝမ်းသာမိသည်။ ။

အားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးခွန်းမေးခြင်းများ အကြံပြုခြင်းများ ပြုလုပ်ပါသည်။ ။

မန္တလေးမှာ ရောက်ရှိနေသည့် (၂) ရက်တာ ကာလသည် သင်တန်းပို့ချခြင်းဖြင့် အချိန်သည် ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

သင်တန်းပြီးမှ ရန်ကုန်ကအဖွဲ့တွေ စာအုပ်လက်ဆောင် ပါးလိုက်သော စာရေးဆရာ "နေလ" ဆီသို့ ဖုန်းဆက်ရသည်။ ။

စာရေးဆရာ "နေလ" သည် ရသဝတ္ထု သီးသန့်ရေးသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ အချစ်ဝတ္ထု သက်သက် မဟုတ်။ များ သော အားဖြင့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဆို၍ ရေးသည်။ ။

ဆရာနေလ၏ ဝတ္ထုများကို မေချမ်းလည်း ကြိုက်ပါသည်။ အနှစ်သက်ဆုံးမှာ "လွဲခဲ့သော ဖူးစာ" ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်ကြောင့်လည်း စာရေးဆရာ "နေလ" ရယ်ဟူ၍ လူတွေ ပိုသိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်တုန်းက မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတွေ ရေးသော်လည်း လူ သိပ်မသိခဲ့။ ရသဝတ္ထု "လွဲခဲ့သော ဖူးစာ" ကြောင့်သာ လူသိများ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေချမ်းမှာ အရပ်တကာ လှည့်နေရသော သတင်းထောက်၊ ကဗျာဆရာမလေး ဖြစ်သော်လည်း စာရေးဆရာ "နေလ" ကိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

ရန်ကုန်မှ စာပေညီအစ်ကိုမောင်နှမများကလည်း စာရေးဆရာ နေလကို မြင်ဖူးသူနည်းကာ လိုင်းပေါ်ကနေ စကားပြောကြ၊ စာအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့ကြကြောင်း ပြောသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခု စာရေးဆရာ နေလကို တွေ့ခွင့်ရတော့မည် ဆိုတော့ မေချမ်း ကံကောင်းသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

။

အရင်ဆုံး ဆရာ အားမအား ဖုန်းဆက်ကြည့်ရမှာ မို့ ဖုန်းအရင် လှမ်းချိတ်သည်။

ပထမပိုင်းတွင် ဖုန်းသည် ဝင်သော်လည်း မကိုင်ပေ။ ဒုတိယ တစ်ခေါက် ပြန်ခေါ်သော်လည်း မကိုင်သဖြင့် ဆရာ စာရေးနေလျှင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်စိုး၍ စာအရင်လှမ်းပို့လိုက်သည်။

"ဆရာ ရန်ကုန်က ဆရာ့အတွက် စာအုပ်လက်ဆောင်တွေ ပါးလိုက်လို့ ပါ။ ဘယ်အချိန် လာပို့ပေးရမလဲရှင်"

ဟု စာပို့လိုက်သည်။

ဒီနောက်တော့ မေချမ်းအတွက် ဒီနေ့အတွက် လုပ်စရာ အလုပ် မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သွားသည်။

မနက်ဖြန်မှာ တော့ အသိအချို့က မန္တလေးရဲ့ အထင်ကရ နေရာများသို့ လိုက်ပို့ပေးမည်။

ပြီးလျှင် အသိကဗျာဆရာမလေးခေါ်လို့ "ခရေရိပ်" ကဗျာဝိုင်းသို့ သွားမည်။ ခရေရိပ်ကဗျာဝိုင်းသည် အပတ်စဉ် "တနင်္ဂနွေနေ့" တိုင်း ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။ ကဗျာရွတ်သည်။ ကဗျာအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ မန္တလေးမှ ကဗျာဆရာတွေကော ကဗျာဝါသနာရှင်တွေကော လာရောက်ကြသည် ဟု အသိကပြောသဖြင့် မေချမ်းလည်း ရောက်ဖူးချင်နေပါသည်။

ဒီနေ့မှာ တော့ မေချမ်း ဖုန်းလှမ်းဆက်လျှင် တစ်နေရာရာသို့ လိုက်ပို့ပေးမည့်သူများ ရှိနိုင်သော်လည်း အားနာသည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျတော့လည်း ဘတ်စ်ကားစီးရင်း ကြီးပျင်းလာခဲ့သူ မို့ ဆိုင်ကယ်လည်း မစီးတတ်၊ နောက်ပြီး ... မန္တလေးဆိုတာကလည်း ဆိုင်ကယ်မှ မစီးတတ်လျှင် ခြေထောက်ကျိုးသကဲ့သို့ပင်။

ထို့ပြင် ရန်ကုန်မှာ လို ဘတ်စ်ကားမရှိ၊ ဆိုင်ကယ် တက္ကစီသာ ရှိသည်။

"တူ တူ တူ"

အတွေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတုန်း ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ "ဆရာ နေလ" ပြန်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဟဲလို"

"ဆရာမ မေချမ်းလား မသိဘူး၊ စောစောတုန်းက စာပို့ထားတာ တွေ့လို့ ခင်ဗျာ"

ဖုန်းပြန်ခေါ်ပေးလာခြင်းကြောင့်မို့ ဆရာက သွေးမကြီးတတ်သူဟု မေချမ်း တွေးကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာနေလရဲ့ အသံမှာ ယောက်ျားတချို့၏ ဩရှရှအသံမျိုး မဟုတ်ပေ။

ချိုသလိုလိုနှင့် အေးသော လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။ မေချမ်းကိုလည်း ဆရာမ မေချမ်းဟု ခေါ်သဖြင့် မေချမ်းတစ်ယောက်တည်း ပြုံးပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ မေချမ်းပါရှင်"

"ရန်ကုန်က ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဖုန်းဆက်ထားလို့ ဆရာမ စာအုပ် သယ်လာရမှာ မနည်းမနောမို့ ကျွန်တော်တွေးပြီး အားနာနေတာ ခင်ဗျာ ၊ ခုလို သယ်လာပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခု ဆရာမ ဘယ်မှာ တည်း လဲ မသိဘူးနော်"

အားတုံ့အားနာ ပြောလေသည်။

"၃၁-လမ်းက အသိကဗျာဆရာမတစ်ယောက်ဆီမှာ မေချမ်း ရောက် နေပါတယ် ဆရာ၊ တည်းတဲ့ နေရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဪ ... ကျွန်တော်က (၇၈) လမ်းမှာ ခင်ဗျာ။ ဆရာမ လိပ်စာလေး တိတိကျကျ ပြောပေးပါလား။ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

စာအုပ်တွေ အများကြီးနှင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်သွားရမှန်း မသိဘူးဆိုတော့ ဒီကို လာမယ်ဆိုတော့ မေချမ်း ရှောရှောရှူရှူ လက်ခံလိုက်သည်။

လိပ်စာကို သေချာမှတ်ပြီး ဖုန်းချသွားသည် ။ မေချမ်း Luggage ထဲမှ
စာအုပ်တွေကို ထုတ်လိုက်သည် ။

အခန်း (၃)

အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လာသော မီးခိုးရောင်ကားလေးကို မေချမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကားမှန်လျောကျကာ အမျိုးသားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆရာနေလဟု မှတ်ယူကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

"အိုး"

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး မေချမ်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသော ဆရာနေလကို ကြည့်ပြီး မေချမ်း အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာနေလမှာ ခြေထောက်တစ်ဖက် ထောင့်ထောင့်နှင့် တောင်ပေးကို အားပြုကာ မေချမ်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဆရာရယ် မေချမ်း လာမှာ ပေါ့"

ဒီလိုမှန်းသိရင် ဆရာရှိရာ မေချမ်းလာမှာ ပေါ့ဟု ပြောဖို့ ပြင်သောလည်း အားနာသဖြင့် မေချမ်း စကားမှာ ဘာမှန်းမသိ။

သို့သော်လည်း မေချမ်းရဲ့ မျက်နှာအနေအထားနှင့် ဖြစ်သွားပုံကို သူကလည်း သိပုံရကာ ပြုံးပြီး ...

"ရပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်က ကားနဲ့ လာတာလေ။ ဆရာမသာ ကျွန်တော့်အိမ်လာရင် ရွာလည်သွားမှာ အဟွန်း"

မေချမ်း သူနှင့်အတူ လိုက်ပြီးကာ -

"ဒါဆို မေချမ်း စာအုပ် သွားယူလိုက်ဦးမယ်နော် ဆရာ"

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဧည့်သည် မို့ နေရာမပေးတတ်ဘဲ မေချမ်း အပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန်မှ လက်ဆောင် ပါးလိုက်သည့် စာအုပ်တစ်ထပ် ကို ပွေ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတော့ သူက စောစောက ရပ်နေသည့် နေရာမှာ ပဲ တောင်ဝှေးကို အမှီပြု၍ ရပ်နေလေသည်။ ။

"ဆရာ ကားထဲ ထည့်ပေးထားမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူလည်း မသက်သာလို့ သာ ရပါတယ် ဘာညာမပြော။ မေချမ်း စာအုပ်တွေကို ကားထဲ သွားထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ကားထဲတွင် "Why not me" သီချင်းလေးက တိုးတိုးလေး ပျံ့လွင့်နေသည်။ ။

မေချမ်း ကားတံခါးကို အသာပိတ်လိုက်တော့ ဆရာနေလက ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက် လာပြီး -

"ဆရာမ နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား"

မေချမ်း လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်သားပဲ။ နေ့လယ်စာ စားချိန်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။

"မစားရသေးဘူး ဆရာ"

"ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ဧည့်ခံပါရစေ ခင်ဗျာ"

"အယ် ... မဟုတ်တာ ဆရာကလည်း အားနာစရာကြီး နေပါစေ"

ယခုမှ ဘာကြောင့်မေးလဲ သိရကာ မေချမ်း ပျာပျာသလဲ ငြင်းတော့ သူ့မှာ မျက်နှာပျက်သွားကာ -

"ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို အားနာနေတာနဲ့ တူတယ်။ အားမနာပါနဲ့ ၊
ကြုံတုန်း ဧည့်ခံချင်လို့ ပါ"

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ပြောနေတော့ မေချမ်းကလည်း တစ်ပြ
န် အားနာမိရပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ တော်ကြာ
သူ့ကို မလေးစားရာလည်း ကျမည်စိုးသည် ။ ပြီးတော့ ကိုယ်နှစ်သက်
သော စာရေးဆရာဆိုတော့ အရမ်းကာရော မငြင်းမိတော့ပေ။

ကားပေါ်တွင် "Why not me" သီချင်းက ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကျော့နေသ
ည် ။ မေချမ်း အဲဒါကို သတိထားမိသလို မေချမ်း ဖြစ်နေပုံကို သူလည်း
သတိထားမိပုံနှင့် -

"ကျွန်တော်က အဲဒီသီချင်းကို အရမ်းကြိုက်တယ် ဆရာမ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သီချင်းက အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိတယ်၊ နားထောင်လို့ လ
ည်း ကောင်းပါတယ် ဆရာ"

မေချမ်းထောက်ခံတော့ သူက သဘောကျစွာ ပြုံးသည် ။

ဆရာနေလ၏ အသက်မှာ မေချမ်းထက် လေးငါးနှစ်ခန့်
အသက်ကြီးမည်။ ရုပ်က အချောကြီး မဟုတ်သော်လည်း ခန့်ညား
တည်ငြိမ်သည့် ဟန်။

ထို့ပြင် စာရေးဆရာမို့လည်း အတွေးများက ပိုမို တည်ငြိမ်နေသည် ။

စတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းတွေမှာ ရှည်မျောမျောန
ှင့် ခပ်သွယ်သွယ်။ အနုပညာသမား လက်မျိုး ဖြစ်သည် ။

"တူ တူ တူ"

ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မ

မဆီက ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဟဲလို မမ"

"အမယ်လေး မေချမ်းရယ် ... ရောက်ကတည်းက ဖုန်းဆက်လို့ မှာထားတာကို နေနိုင်လိုက်တာနော်"

လူကြီးတွေလို တတွတ်တွတ် ပြောနေသော ယောင်းမကြောင့် မေချမ်း သဘောကျစွာ ပြုံးပြီး -

"မမရယ် ... တကယ် တကယ်၊ မေချမ်း သင်တန်းကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ် ရှုပ်နေတာ ဖုန်းတောင် လုံးဝ လှည့်မကြည့်နိုင်ဘူး။ မနေ့က ကိုကိုတောင် ဆက်လာသေး။ မေချမ်းက သင်တန်းပေးနေတော့ ခေါ်မှန်းတောင် မသိဘူး။ ညဘက်အားမှ ပြန်ခေါ်တော့ စိတ်ကောက်နေတော်မူနေတာလေ"

မေချမ်းမှာ ရှင်းပြနေရတာ တနံတလျား။ ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်လို့ ဝမ်းသာရသော်လည်း တစ်ခါတလေ ထိုဂရုစိုက်မှုများကြောင့် မွန်းကြပ်လာသလိုတောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

ကိုကိုသည် မေချမ်းအပေါ် ချစ်လည်း ချစ်သည် ၊ သဝန်လည်း တိုသည်။ ယခုနေ ဖုန်းဆက်သူသည် မမ မဟုတ်ဘဲ ကိုကို ဖြစ်နေလျှင် -

"ဘယ်မှာ လဲ"

"ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဘယ်သူနဲ့ ရှိနေတာလဲ"

အစရှိသဖြင့် ပုလိပ်စစ် စစ်သလို စစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မေချမ်းမှာ စာရေးဆရာ နေလရဲ့ ကားပေါ်မှာ အခု ထမင်းသွားစားမလို့

များ ပြောကြည့် ရန်ကုန်ကနေ ဒိုင်ဗင်ထိုးလာခဲ့လိမ့်မည်။

မေချမ်းရဲ့ စကားကို မမက သဘောကျသလို ရယ်ကာ -

"ဟုတ်ပါ့ ... ဟုတ်ပါ့၊ အဲဒါ မနွေက ကိုဇ လာတယ်လေ၊ ကြည့်ရတာ မေချမ်းကို ဖုန်းဆက်ပြီးမှ နဲ့ တူပါရဲ့ ။ အိမ်ကို ရောက်ချလိုက်ပုံက အလိုမကျသလိုပဲ"

"တွေ့လား အဲဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့ မေချမ်း မတည့်ချင်တာ။ ထစ်ခနဲရှိရင် အိမ်ပြေးတိုင်နဲ့ ၊ မေချမ်းက ကလေးကျနေတာပဲ"

"ဪ ... ချစ်တာကိုးအေး"

"တော်ပါရှင် ... ချစ်တာနဲ့ ကို မတူဘူး၊ လူကို အကျဉ်းသား တစ်ယောက်လို ချုပ်ကိုင်မယ့်ဟာကြီး။ တော်ပြီ မမရေ ... မေချမ်း အခု ဧည့်သည် နဲ့ အပြင်ရောက်နေတာ ညကျမှ ပြန်ခေါ်တော့မယ်နော်"

ဘေးနားမှာ ရှိသော ဆရာနေလကို အားနာသဖြင့် မေချမ်း စကားဖြတ်ချရသည် ။ မမဖုန်းချသွားတော့မှ -

"အိမ်ကဆက်တာထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ ... ယောင်းမလေ။ ဒါပေမဲ့ အစ်မရင်းနဲ့ မခြားပါပဲ ဆရာရယ်"

"ဟုတ်လား ... ကောင်းတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဆရာမ ဗမာထမင်းဟင်း စားမလား၊ တရုတ်ထမင်း စားမလား၊ တရုတ်စာ စားချင်ရင် တရုတ်ဆိုင်သွားမယ်လေ"

"ဗမာထမင်းဟင်းပဲ ကောင်းပါတယ် ဆရာရဲ့ ။ ဆရာ့ သဘောပါ။ ဆရာသွားချင်တဲ့ ဆိုင်ပဲ သွားပါ ... အဟဲ"

ကိုယ်စားချင်တာ ပြောပြီးမှ ဆရာသွားချင်တဲ့ ဆိုင် သွားပါဟု ပြော
လိုက်ချင်းမို့ စကားက ရှေ့နောက်မညီသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် မေချမ်း အ
ရှက်ပြေရယ်လေသည်။ ။

"ကျွန်တော်လည်း ဗမာထမင်းဟင်းပဲ စားဖြစ်တာများ တယ် ဆရာမ
ရဲ့ ၊ ကျွန်တော် စားနေကျဆိုင်ရှိတယ်၊ အရမ်းကောင်းတယ်"

"ညွှန်းတယ်နော် ... အဟင်း ဟင်း"

"ဟာဗျာ ... ဆရာမကလည်း မညွှန်းပါဘူး။ စားကြည့်ပါ တကယ်
ကောင်းတာပါ"
